

SLEÁČKA A DVA CHLÁPCI

Neděle, 11 srpen 2013

Sleáčka je ve skutečnosti dvanáctiletá holka, je ani ryba ani rak, i když se za ní pomalu vybarvovat. Je to s docela fajn. Je rozumná, poslušná, dobře se u ní a dá se s ní domluvit, pokud tedy ovšem není ve společnosti oněch dvou chlápů, což jsou ve skutečnosti její mladší bratři.

Ti dva chlápci jsou taky super. Ten o něco starší je rozumný, dobře se u ní, dá se s ním domluvit. Je hodný a sebemenším zvednutí hlasu má cvrčky v očích. Ten mladší je pákný vyuk, ale zato u ve svých letech "umí". Směje se skoro pořád, a pokud zrovna nefuní sladce do peřin, živě pozoruje dění kolem sebe a aktivně se zapojuje. Domluvit se s ním dá rovněž docela dobře, ale máme je co pilovat. Abych to shrnula: krásná a vykutálená sebranka.

Nedávno u nás spala holčičina nejlepší kamarádka. Zrovna jsme byli doma v plné sestavě a vzhledem k tomu, že kamarádka je jedináček, tak se snad divila i ušima. Večer se nesla ve znamení vzájemného překřikování boje o místo a v poslední době i o lepší sousto. Když naložím do misek zmrzlinu a poté ubuju, aby se donesla jídelnímu stolu, tak nezaváhá nikdo, protože ten první si vždycky vybere největší porci. I když, z mého pohledu, dostanou všechny stejně. A tak si někdy připadám, že nejsplněnější jsme v hlubokém stědovku a v chůvě, kde si jen ti nejsilnější mohli urvat dostatek vance do žaludku. Jim je úplně jedno, že ledníka je plná... Sourozenecký boj je ale nejsplněnější bojem o pozice. Ářlí na sebe. Skubou se a duchají, občas popadnou za vlasy a já to klubko od sebe musím odtrhávat. Ale pak jedeme autem a já pronesu nějakou nejapnou a úplně debilní poznámku, a jeden z nich mě vtipně usadí a ti ostatní se zasmějí a ukáží si zvednutý palec na znamení vítězství nad matkou. V tu chvíli mě to zahřeje. Sourozenecká láska mezi mými dětmi existuje.

Občas, když vypukne opravdu velká bitva, nebo přev a nespravedlnost, tak si je posadím ke stolu se slovy, že si s nimi musím promluvit. Následuje vášnivý pohled na několik očních blesků, ale nic naplat, maminka se musí poslouchat. A pak už mě velmi intenzivní a tlačící monolog o tom, jak jsou sourozenci hrozně dělejší, a že já nebudu, tak budou mít jeden druhého... Věak to znáte. Dívají se na mě, a když udělám pauzu, tak hned přechájej se slovy, jestli už jsem skončila a můžu jít na PC.

No, nemám já to doma otec? A to jsem zdaleka ještě neskončila... Myslím si, že se mnou ještě už

PAVLÍNA